

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-26, [iš Sočio - į Iskorostį].

Pabučiavau ir norėjau mesti in mares, kaip

Pabučiavau ir norėjau mesti in mares, kaip tu sakei, bet marės [p]o tokio didžio lietaus buvo dar geltonos ir drumzlinos ir man gailu paliko, ir aš neinmečiau... Inmesiu, kai bus žalios ir mėlynos, kai matysis tolus dugnas ir žvaigždės dugne. Tegu vilnys pasups, pabučiuos ir nuneš ten in tolą dugną, in žvaigždes.

Ar padarei tą didelį didelį darbą, kuris tau ramybės suteiktų visai vasarai? Na, žinom[a], padarei. Sveikinu tave, sveikinu. Ir rytoj vakare apvaikščiau todelei didelę iškilmę. Iš tavo laiško aš manau... Aš manau, kad tu pastojai in dailės mokyklą [1]... Ar taip?..

O aš rytoj turiu ekskursiją toli į kalnus (nors nelabai — 40 varstų), į didelį kalną ir krioklį.

Išeisime rytoj. Kalne nakvosime būdoj („палатка“ [2]), košę virsime ant viršūnės kalno.

O aš padainuosiu, padainuosiu, kad paminėti tavą šventę, kad didžio pasisekimo valandą atminti ilgas amžius!..

Be laiško nuo tavęs, gavau dar atvirutę — kur ji rašyta ir kaip — nesugalvoju, manau, kad važiuojant į Voronežą (atėjo draug su laišku).

Bet tu iš tikrųjų parašyk ką tu padarei tikrai.

Tavo laiškas toks, kad gali galvoti ką nori, o kadangi laiko pas mane visos marės — tai aš prie marių gulėdamas ir galvoju — gal taip, gal taip, gal ir dar kitaip. Bet vienu žodžiu, gerai. Tavo laiškas toks džiaugsmingas, kad aš net dvigubai pajaunėjau nuo jo. Ir taip smagu, taip smagu jį gavus! Aš biškį pasileidžiau, besivoliiodamas po šlapią kalną, peršalau biškį ir man gerklė skauda, bet perskaičius laišką tokį gyvybės vilnys pasisupė, kad aš tuojau pasveikau ir valkiojau pas mares per naktį. Gerai čia valkioties. Ir tai dar gerai, kad man dabar viskas kitaip jaučias, negu kaip buvau Maskvoj, negu kaip čia atvažiuavau iš karto.

Rodos, kad bundu ir keliuosiu, ir skrisiu.

Ir noris suklikti draug su tavimi — tegyvuoja Žmogus, tegyvuoja pasaulis, tegyvuoja gyvybė ir Gegužis! Gegužis greit pasibaigs. Bet man jo negailu. Pagyvenau ir dainavau, ir dar gyvensiu! Jau matos, jau matos toji aušra, kurios mudu taip ilgai klajodami laukėm, del kurios tiek klajojom ir kentėjom.

Matos, jau matos!

Ir tegu bus palaiminta toji kibirkštėlė, kuri ilgoj klajonių naktyj sužvilgėjo ir tarė:
— Bus aušra!

Ar tai[p], Sesute?

Žinoma, taip!

Tik tu man atleisk viena: aš atvažiavęs daug parašiau tau neprotingų laiškų, bet tai gal galim[a] atleisti?

Sesute, ar gerai tau?

Na, gerai! Bučiuoju, Sesutėle mano.

Bučiuoju.

Tavo Boliuk[as]

26/V

'Šitokios spalvos lapais pas mus medžiai auga.'

KOMENTARAI

[1] 1916-1917 m. VČ, klausydama paskaitų Maskvos A. L. Šaniavskio liaudies universitete, lankė ir rusų dailininkų K. Juono ir I. O. Dudino piešimo ir tapybos klases.

[2] ~ *rus* =palapinė.